

Beddua

– frezya... · 23 Ocak 2012

yuvasına taş değmiş kuş gibi titrerdim gölgen uzaklaştığında gölgemden
bakışlarım ufuklara nişanlanırdı
gözlerim hasrete gebe kaldığı günden beri
güneş doğarken sıcağını
ay, zıyasını unutturdu kurulumken rengi kaybolmuş göğüme
şehla gecelerden kör sabahlar dirilirdi
el yordamıyla yaşanan mutluluklardan, kan çıbanları açardı avuçlarımda
eli uzun duyguların suç ortağı ömrüm
köşe bucak saklanırdı
son bir defa görmek için yüzünde açılan cenneti

öfkenin eleğinde elendi masumlugum
bembeyaz karlara kızıl korlar gibi düştü ölüme meftun bedenim
ilmek tadında bir mahçubiyet boynumda
bitmeyen mahkemenin ertelenen karar gününe açıldı
toprak sürülmüş gözkapaklarım
ay kaçak
gün kaçak
an kaçak
gizlendiği yerde iblise dönüştü
yüzünden gözüme saklanan melek

şimdi
yokluğunu alıp omzuma
istenmeyen evlat gibi azıtmaya geldim dağ başına
kuşlara kurtlara yem olsun uğruna gençliğimi iğdiş ettiğim sevdan
sırtımda kırk yamalı entarim
eteklerinde hayallerim
tepe tepe suratına, soyunup anadan üryan
yanmaya geldim yüzünde harlanan cehennemde

yüzüm alevler içinde, yüzünden azad edilirken
dilime sürülen tek bedduam
sevilme bir kez daha böylesine
sevilme